

Čís. 780.

Orgán vojenské policie, jenž u výkonu služby zabavil bankovky, nemůže z této příčiny na soudě býti žalován (dv. dekret ze dne 14. března 1806, čís. 758 sb. z. s.).

(Rozh. ze dne 24. listopadu 1920, Rv I 557/20.)

Žalobcové domáhali se na žalovaném, by jim vrátil peněz, jež zabavil, pátraje v bytě jejich jakožto velitel vojenské policie po padělaných bankových kolcích. Oba nižší soudy jednaly o žalobě a zamítly ji.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a řízení jím předcházející jako zmatečné a žalobu odmítl.

Důvody:

Žalobci tvrdí v žalobě, že 1400 M, jichž vrácení se na žalovaném domáhají, bylo dne 14. června 1919 v bytě jejich rodičů vojenskou policií při domovní prohlídce za účelem pátrání po padělaných bankových kolcích předsevzaté, zabaveno. Žalobci uvádějí dále, že žalovaný, jenž byl velitelem této policie, sepsal dodatečně protokol o této prohlídce, v němž byla zmínka též o zabavených 1400 M a že o věci učinil trestní oznámení. Z těchto údajů žalobních jest zřejmo, že žalovaný, zabaviv tyto peníze, jednal ve výkonu své služby jako velitel vojenské policie a orgán státní moci a nižší soudy si tedy správně položily nejprve otázku, může-li býti pro soukromoprávní nároky, odvozované z výkonu této služby, neb z eventuelního porušení nebo překročení služební povinnosti, žalován. Názoru oběma nižšími stolicemi vyslovenému, že pořad práva jest tu vyloučen, dlužno přisvědčiti. Dle dvorského dekretu ze dne 14. března 1806, čís. 758 sb. z. s. nemohou býti státní úředníci pro své úřední výkony nikdy žalováni před soudy civilními a žaloby takové musí býti ihned odmítnuty. Pojem státních úředníků sluší tu vykládati v širším smyslu a čítati k nim také žalovaného, který v daném případě, pátraje po padělaných kolcích, obstarával záležitosti spadající pod pravomoc občanských soudů trestních a správy finanční. Nesprávné jest stanovisko dovolatelů, že soud odvolací měl z úřední moci vyšetřiti rozsah oprávnění vojenské policie a zkoumati, zda žalovaný nepřekročil meze úředního výkonu a nedopustil se snad zneužití moci úřední. Soud zkoumá svou příslušnost dle § 41 j. n. pouze na základě údajů žalobních, pokud mu jejich nesprávnost není známa. Aby z úřední moci vyšetřoval okolnosti dovolatelem uvedené, k tomu neměl soud odvolací ani zákonného důvodu, ani oprávněnosti. V tom ovšem přisvědčiti dlužno dovolatelům, že obě nižší stolice, seznavše z obsahu žaloby, že pořad práva jest vyloučen, neměly o žalobě jednat a rozsudkem o ní rozhodovati. Nýbrž že měly dle § 41 j. n. svou nepřislušnost a zmatečnost dosavadního jednání usnesením vysloviti. Poněvadž prvý soud ve věci jednal a rozsudkem meritorně rozhodl a soud druhé stolice rozsudkem odvolání nevyhověl, bylo dle téhož § a dle § 477 čís. 6 c. s. ř. oba rozsudky a řízení jím předcházející jako zmatečné zrušiti a žalobu odmítnouti.